

have Frugttræer langs de offentlige Veje, uden at der sker Indgreb i Ejendomsretten. Banerne ere i og for sig ikke Steder, der ligge helt ved Alfjarvej, og de ere for det meste indhegnede. Frugttræer vilde maaske ogsaa kunne give lidt Indtægt, som vi nu saa godt som ikke faa af disse Baneskraaninger. Det er en Glæde at se, at der ofte langs Banerne findes særdeles smukke og af Banepersonalet vel dyrkede Haver. Køkkenhaver med Jordbær og andre Kækkenurter vil man ofte træffe. Noget saadant burde man opmuntre til, det er en langt nyttigere og bedre Anvendelse end at lade dem staa fyldte med Ukrudt. Ukrudtet ønske vi fra alle Sider at faa bekæmpet, og det kan være, at Bestræbelserne derfor ere i Fremgang her i Landet. Men Staten bør først og fremmest vise det gode Eksempel. Det er ikke nok, at Ukrudtet bliver slaaet af eller rykket op, man bør ogsaa fjerne det. Der er meget Ukrudt, der, selv om det er hugget, kan ligge og eftermodnes, og har Frøet Spredningsmidler, vil det alligevel kunne anrette Skade.

Saa har der været et Samraad om Fridage for Ledvogtere. Der er paa dette Aars Finanslov foreslaaet en Bevilling, som gør det muligt paa visse Strækninger at yde Ledvogtere en Fridag hver 14de Dag. Jeg tror, det er tredie Gang, vi have den Bevilling. Vi have ydet Fridage til Ledvogtere paa Hovedbanen i den sydlige Del af Jylland og over Fyn, og nu gaar man altsaa i Aar lidt videre, men alle de øvrige Ledvogtere kende ikke til Fridage, de have Arbejdsdage hele Aaret rundt. Vi burde naa til, at man indenfor Statsbanerne indrømmede et ugentligt Fridøgn, det synes jeg man godt kan kalde en Menneskeret at have et ugentligt Fridøgn, og det bør man stræbe hen imod at naa indenfor Statsbanerne. Selvfølgelig ere vi alle klare over, at det vil koste Penge, men Statsbanerne bør ikke staa tilbage her overfor andre Arbejdsgivere.

Paa § 19 B under Ministeriet for offentlige Arbejder er der forhandlet om en Lønningslov for Funktionærer, ansatte under Vandbygningsvæsenet. Det er meget rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at de have faaet en Lønningslov i 1905. Det var paa en Maade uheldigt for dem, at de fik den Lønningslov, for havde de ventet med at faa den, til de andre Etater fik deres, vilde de have faaet den betydelig bedre, end Tilfældet blev i 1905. Nu mene de, at det maaske kunde lade sig gøre, at de fik deres Lønninger om-

regulerede saaledes, at de kunne blive lige-stillede med Mænd i tilsvarende Stillinger indenfor andre Etater. Det drejer sig ikke om særdeles mange, jeg tror 150 Tjenestemænd, ansatte f. Eks. ved Esbjerg, ved Limfjorden og adskillige andre Steder ved Kysterne, hvor Vandbygningsvæsenet udfører sit Arbejde. Jeg vil anbefale denne Sag og bede den højtærede Minister tage den under Overvejelse.

Til Slutning skal jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger om en Bevilling, der er krævet paa § 27 til et Beløb af 745,000 Kr., nemlig til Forøgelse af Statsbanernes rullende Materiel. Det er en Bevilling, som jeg hilser med Glæde, idet jeg takker Ministeren for den. Den kommer Fabrikken „Scandia“ i Randers til gode. Fabrikken „Scandia“ i Randers, der har indlagt sig stor Fortjeneste af De danske Statsbaner, idet den har skaanet dem for betydelige Beløb i de senere Aar ved at levere godt Arbejde meget billigere, end det gøres i Udlandet, stod i Fare for muligt til Foraaret at blive nødt til at afskedige 200 til 300 Mand og i det følgende Efteraar omtrent Resten af sine Folk, saa Fabrikken kunde komme til helt at standse sin Virksomhed. Fabrikken har en Arbejdsstyrke paa 600 til 700 Mand, Folk, som ere oplærte paa Fabrikken, og som ere særlig godt indøvede i dens Arbejde. Hvis Fabrikken blev standset, vilde denne Arbejdsstyrke spredes til alle Sider og gaa til Udlandet eller andre Steder hen, hvor den kunde faa Fortjeneste, og hvis saa Fabrikken skulde genoptage sit Arbejde, vilde det være meget vanskeligt at samle denne veluddannede Arbejdsstyrke igen. Derfor kunne vi ikke andet end hilse med Glæde denne Bevilling paa 745,000 Kr., ogsaa af den Grund, at disse Penge fra-rivistes Militærvæsenet her i Landet og gives til Støtte og Hjælp for Erhvervslivet i vort Land. Vi kunne kun være glade over, at man fjerner Militarismens døde Haand paa dette Omraade og giver Liv i den Virksomhed, som for øvrigt ogsaa Militærvæsenet skal leve af.

Brorsen: Det kunde maaske tilsyneladende tyde paa en vis Graadighed fra min Side, naar jeg stiller et Ændringsforslag om, at der bevilges et Beløb paa 800,000 Kr. som andet Bidrag til et Digeovre i min Valgkreds. Det er imidlertid kun en simpel Følge af den Lov, som Rigsdagen vedtog i Samlingen 1908—09, idet det udtrykkeligt fremgaar af Lovforslagets Motiver, at der i Foraaret 1910—11 skulde